

Учениятъ синъ

Единъ синъ дошелъ отъ града въ село на гости на баща си.

Баща му казалъ:

— Синко, сега е коситба; вземи греблото и ела да ми помогнешъ да съберемъ сѣното.

А синътъ, когото мързѣло, казалъ:

— Азъ, тате, учихъ въ града наука и съмъ забравилъ всички селски думи. Що е това гребло?

Тръгналъ слѣдъ това изъ двора, настѣпилъ греблото; то се изправило и дръжката му го ударила по челото. Хваналъ се за главата учениятъ синъ и извикалъ отъ болка:

— Кой ли глупакъ е хвърлилъ на пѣтя това гребло?

Подъ снѣга

(С. Аксаковъ)

Прѣзъ единъ зименъ день селянинътъ Артей Никитинъ отишелъ въ гората за дърва и закѣснѣлъ. Дигнала се виелица. Тръгналъ си за дома. Сторило му се, че сбъркалъ пѣтя, и тръгналъ да го търси.

Снѣгътъ билъ дълбокъ, селянинътъ скиталъ, скиталъ, загубилъ сили и затъналъ въ снѣга. Коньтъ постоялъ, постоялъ, па види се, достудѣло му, и тръгналъ полека-лека, та у дома.

Домашнитѣ на Артея, като видѣли коньтъ самъ, съобщили на кмета, събрали се десетина селяни и тръгнали да го търсятъ. Бурята била страшна. Нищо се не виждало. Търсили, викали, скитали се цѣла нощъ, но напразно.